

sig ifrån det hela med några alldagsdriller, och intrycket blir grundt och färglöst. Detta är fallet i synnerhet när han går utom naturmålningens gebit och försöker sig på motiv med större fördjupning och mera komplicerad karaktär. Afdelningen *Om kvinnor* har blifvit tämligen intetsägande, och *Ett strängaspel i moll* ter sig mer som en lek med ord, långt ifrån alltid de bästa, än som någonting verkligen känt och upplefvadt.

I slutet af häftet ingå några dikter med politiskt uppslag, välmenta, men knappast mer. Afgjordt bättre har hr Renvall lyckats i ett antal andra sånger, *En sång till ungdomen*, *Hur kan du?*, *Örningen* m. fl., i hvilka han vänder sig särskildt mot dem, som göra sig gamla i förtid eller byta bort idealen mot idel glitter. Ehuru föga betydande i poetiskt hänseende, verka de naturligt och öfvertygande samt andas en lifsvärme, som det kan vara skäl att taga vara på. Kanske denna art af diktning i längden skall visa sig mest gifvande för författaren. Men han måste här såsom öfverhufvud nedlägga betydligt mera omsorg och möda på den yttre formen, än i detta dikthäfte. Här förekomma fel på fel — t. ex. mot de enklaste genus- och numerusregler — samt otympligheter, hvilka ovillkorligen måste afslipas, om hans dikt skall kunna höja sig öfver vitterlekarnes vardagsnivå.

Elhel Vest.

Ernst Haeckel: *Världsgätorna*. Öfvers. Billighetsupplaga. Stockholm, Kommanditaktiebolaget Chelius; 1906. 191 s. 8:o. Kr. 1:50.

Detta arbete, som vunnit en nästan enastående spridning i de flesta af Europas kulturländer och som redan tidigare framträdt äfven i svensk öfversättning, är alltför väl känt för att här påkalla någon närmare anmälan. Ifrågavarande nya billighetsupplaga sätter svenska läsare ytterligare i tillfälle att stifta bekantskap med verket, som trots sina öfverdrifter kan läsas både med intresse och behållning. Intressant är äfven en till denna upplaga fogad „Efterskrift“, där förf. redogör för det olika mottagande hans bok rönt af kritiken i hans hemland.

R. K—n.

